

Ioel - Comentarii Jean Koechlin

„Ziua Domnului” (Ziua lui Iahve sau Ziua lui Dumnezeu) este titlul pe care l-ar putea purta profeția lui Ioel. Nu este vorba, evident, de o zi având douăzeci și patru de ore, ci de o perioadă, încă viitoare, când voia lui Dumnezeu se va împlini pe pământ, așa cum ea este împlinită în ceruri (Matei 6.10). De la căderea omului, acesta, mânat de patimile lui, n-a încetat să facă ce-i place. Am putea deci spune că noi trăim ziua omului. De aceea, când Domnul va interveni pentru a-Și impune voia, această intervenție va fi întâi prin lovituri care vor pune capăt mândriei omului. Din punct de vedere moral, în viața fiecăruia dintre noi, Ziua Domnului își ia startul în momentul în care recunoaștem deplina Sa autoritate asupra noastră. Spre deosebire de Osea, profet al lui Israel, Ioel se adresează lui Iuda. El nu pierde ocazia unei suite de calamități, în cazul de față a acestor distrugerii succesive produse de diferite specii de lăcuste. Puține spectacole sunt atât de impresionante ca invazia lăcustelor-de-fânțe, migratoare în Orient. Să ne imaginăm această armată considerabilă, de miliarde de insecte, abătându-se asupra unui ținut fertil și transformându-l brusc într-un deșert... Pornind de la acest dezastru din timpul său, Ioel trece la o calamitate încă viitoare: invazia Asirianului.

Acest nor de asediatori feroce, avându-l în frunte pe nelegiuitul și orgoliosul Asirian, este numit de Domnul ca fiind armata Lui (v. 1, 25), pentru că asirianul nu este decât un executor al Cuvântului Său: „nuiaua mâniei” Sale (Isaia 10.5). Atunci când noi trecem prin disciplină, să nu pierdem niciodată din vedere Mâna credincioasă care a dispus-o. Acest eșec, această nepotrivire, acest accident ... vin de la Domnul. Să nu semănăm cu un copil care, cu naivitate, crede că va scăpa de corecție ascunzând nuiaua cu care se așteaptă să fie lovit. Ne este prezentat acest asalt gigantic, „cum n-a mai fost niciodată” (v. 2). Trece peste ziduri ca o maree căreia nimic nu-i stă în cale și pătrunde până în case. Aceeași invazie este numită în altă parte: „urgie care copleșește” (Isaia 28.15). Această viziune de coșmar nu este oare pusă înaintea poporului întâi pentru a-i trezi conștiința? „Chiar și acum” este timp pentru el – este timp pentru toți – pentru întoarcerea la Domnul din toată inima, „cu plâns și cu jale, ... pentru că El este milos și plin de îndurare” (v. 12, 13; citiți Iacov 5.11). „Sunați din trâmbiță în Sion”, repetă profetul (v. 1, 15; vezi Numeri 10.9); este imaginea rugăciunii insistente a credinței! Astfel, în ceasul pericolului, Domnul Își va aminti de ai Săi.

„Întoarceți-vă la Domnul! – invita versetul 14 – Cine știe dacă nu Se va întoarce și ... va lăsa după El o binecuvântare?” Cine știe? În ce ne privește, știm bine că Dumnezeu nu rămâne niciodată insensibil la lacrimile și la rugăciunile fierbinți înălțate de ai Săi. Mișcat de compasiune, El Își înmulțește în grabă promisiunile: distrugerea definitivă a vrăjmașilor poporului, abundență de bunuri materiale, compensând și chiar întrecând cu mult pierderile suferite (v. 25). Dar cea mai prețioasă dintre aceste binecuvântări pe care El le „lasă în urma Lui” este Duhul Său, răspândit cu generozitate peste copiii lui Israel, ca mărturie pentru întreaga lume (v. 28). Acest timp este încă în viitor, pentru că Israel nu este nicidecum gata să primească acest dar. Petru însă, în ziua Cincizecimii, s-a folosit deja de acest pasaj pentru a le explica iudeilor ceea ce tocmai se petrecuse (Fapte 2.17). „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”, afirmă versetul 32, citat în Fapte 2.21 și în Romani 10.13. A chema înseamnă a apela în rugăciune, a invoca acest Nume, cel al lui Isus, singurul prin care trebuie să fim mântuiți. În mijlocul celui mai mare necaz, Dumnezeu va salva – și salvează acum – pe oricine se întoarce spre El. „Pocăiți-vă ... și veți primi darul Sfântului Duh” (Fapte 2.38). Ce promisiune autentică astăzi, valabilă și pentru tine!

Restabilirea lui Iuda și a Ierusalimului va fi însoțită de judecarea națiunilor. Acestea vor face atunci o tragică descoperire: Împrăștiind pe Israel, împărțind între ele țara Lui (v. 2b), ele vor fi atacate de Însuși Dumnezeu. „Ce aveți voi cu Mine?” este întrebarea teribilă care coboară direct din cer (v. 4). Saul din Tars va învăța și el că, urmărindu-i pe creștini, îl persecuta pe Isus (Fapte 9.4,5). Printr-o răsturnare completă a situației, aceste națiuni vor cunoaște soarta pe care a suferit-o, din cauza lor, poporul lui Dumnezeu. „Răsplata” lor se va întoarce chiar peste capul lor, confirmând astfel un principiu de neclintit al guvernării lui Dumnezeu (vezi Geneza 9.6; Judecători 1.7 etc.). În totalitate oarbe, aceste națiuni își vor fi prelucrat ele însele propria ruină odată cu forjarea armelor. Atunci Judecătorul suprem le va convoca chiar la locul dezastrului lor (v. 9-12). „Mulțimi în Valea Hotărârii!” (v. 14). Acest sinistru „cules de vie” va constitui cel din urmă act ce va introduce Ziua Domnului (Apocalipsa 14.18-20). De atunci înainte, harul va putea curge din plin pentru un popor curățit (v. 21). Și, pentru că va fi curățit, ca o favoare supremă, Dumnezeu Însuși își va face locuința în mijlocul lor.